

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4992/2568

พนักงานอัยการจังหวัดกระบี่ โจทก์ นางสาว ณ. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 335, 11 ป.วิ.อ. มาตรา 195, 11 ป.วิ.อ. มาตรา 212, 11 ป.วิ.อ. มาตรา 225, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.วิ.อ. มาตรา 212

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 ลงโทษจำคุกจำเลยฐานลักทรัพย์ที่เป็นของนายจ้าง กระทั่งละ 6 เดือน รวม 88 กระทั่ง เป็นจำคุก 528 เดือน ซึ่งความผิดที่จำเลยกระทำแต่ละกระทังมีอัตราโทษจำคุก อย่างสูงเกินสามปีแต่ไม่เกินสิบปี เมื่อรวมทุกกระทังให้จำคุก 240 เดือน นั้น ไม่ชอบ โดยต้อง กำหนดให้เป็นจำคุก 20 ปี ตาม ป.อ. มาตรา 91 (2) ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับ ความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกายกขึ้นวินิจฉัยให้ถูกต้องได้ แต่เมื่อโจทก์ไม่ได้ฎีกา จึงไม่อาจลงโทษ จำคุก 20 ปี ได้ เพราะจะเป็นการพิพากษาเพิ่มเติมโทษจำเลยตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195, 212 ประกอบมาตรา 225

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 335 ให้จำเลยชดใช้เงินที่ยัง ไม่ได้คืน 624,014 บาท แก่ผู้เสียหาย จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (11) (ที่ถูก 335 (11) วรรคหนึ่ง) การกระทำของจำเลย เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทังความผิดไปตาม

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 จำคุกกระทังละ 1 ปี รวม 88 กระทัง เป็นจำคุก 88 ปี

คำเบิกความของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตาม

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 กึ่งหนึ่ง (ที่ถูก กระทังละกึ่งหนึ่ง) คงจำคุก 44 ปี แต่ความผิดที่ จำเลยกระทำมีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงเกินสามปีแต่ไม่เกินสิบปี จึงให้จำคุกเพียง 20 ปี ตาม

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 (2) กับให้จำเลยชดใช้เงิน 393,154 บาท แก่ผู้เสียหาย (ที่ถูก ยกฟ้องโจทก์ตามฟ้องข้อที่ 1.3 ถึง 1.7, 1.9 ถึง 1.11, 1.13, 1.14, 1.17, 1.18, 1.20, 1.21, 1.23, 1.27 ถึง 1.29, 1.31 ถึง 1.34, 1.37, 1.39, 1.44, 1.47, 1.48, 1.51 ถึง 1.58, 1.62, 1.64, 1.66 ถึง 1.68, 1.71, 1.72, 1.76, 1.77, 1.79 ถึง 1.83, 1.85, 1.87, 1.90, 1.91, 1.94, 1.96, 1.97, 1.100, 1.101, 1.103, 1.104, 1.107, 1.109, 1.110, 1.113, 1.118, 1.121 ถึง 1.125, 1.130, 1.132, 1.134 ถึง 1.136, 1.139, 1.140, 1.143, 1.144, 1.147 ถึง 1.150, 1.159, 1.161, 1.168, 1.173, 1.174, 1.176 และ 1.177) จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษาแก้เป็นว่า จำคุกกระทังละ 1 ปี ลดโทษให้กระทังละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 แล้ว คงจำคุกกระทังละ 6 เดือน รวม 88 กระทัง จำคุก 528 เดือน แต่เป็นความผิดที่จำเลยกระทำมีอัตราโทษจำคุกอย่างสูง เกินสามปีแต่ไม่เกินสิบปี จึงให้จำคุกเพียง 240 เดือน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 (2) นอกจากนี้แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและ ลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้น อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริง รับฟังยุติในชั้นฎีกาว่า จำเลยเป็นลูกจ้างของร้าน ก. มีนางสาวจิตติมา ผู้เสียหายเป็นเจ้าของ ประกอบกิจการจำหน่ายตัวรถโดยสารและตัวเรือท่องเที่ยว จำเลยมีหน้าที่จำหน่ายตัวให้แก่ลูกค้า

และเก็บเงินนำส่งมอบให้แก่ผู้เสียหาย จำเลยเก็บเงินแล้วไม่ส่งมอบให้แก่ผู้เสียหายตามฟ้อง ข้อ 1.1, 1.2, 1.8, 1.12, 1.15, 1.16, 1.19, 1.22, 1.24 ถึง 1.26, 1.30, 1.35, 1.36, 1.38, 1.40 ถึง 1.43, 1.45, 1.46, 1.49, 1.50, 1.59 ถึง 1.61, 1.63, 1.65, 1.69, 1.70, 1.73 ถึง 1.75, 1.78, 1.84, 1.86, 1.88, 1.89, 1.92, 1.93, 1.95, 1.98, 1.99, 1.102, 1.105, 1.106, 1.108, 1.111, 1.112, 1.114 ถึง 1.117, 1.119, 1.120, 1.126, 1.127, 1.128, 1.129, 1.131, 1.133, 1.137, 1.138, 1.141, 1.142, 1.145, 1.146, 1.151, 1.152, 1.153, 1.154, 1.155, ถึง 1.157, 1.158, 1.160, 1.162, 1.163 1.164, 1.165, 1.166, 1.167, 1.169, 1.170, 1.171, 1.172, 1.175 และ 1.178 รวมเป็นเงิน 393,154 บาท มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่าการกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานลักทรัพย์นายจ้าง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (11) วรรคหนึ่ง หรือไม่ เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่าจำเลยเป็นลูกจ้างผู้เสียหายมีหน้าที่ขายตัวและเก็บเงินจากลูกค้าของผู้เสียหาย ดังนั้นเงินค่าตัวโดยสารที่จำเลยรับไว้จากลูกค้าเป็นการรับเงินไว้ในระหว่างปฏิบัติหน้าที่ในฐานะลูกจ้างผู้เสียหาย ซึ่งจำเลยมีหน้าที่ขายตัวให้ลูกค้าผู้ซื้อตัว จำเลยเพียงแต่รับเงินยึดถือไว้ชั่วคราวก่อนจะนำส่งมอบให้ผู้เสียหายเท่านั้น อำนาจในการครอบครองควบคุมดูแลเงินดังกล่าวจึงเป็นของผู้เสียหาย เมื่อข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติว่าจำเลยรับเงินจากลูกค้าของผู้เสียหายแล้วเอาเงินดังกล่าวไปโดยทุจริต การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดฐานลักทรัพย์ที่เป็นของนายจ้างตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (11) วรรคหนึ่ง ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษามานั้นชอบแล้ว ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น มีปัญหาต้องวินิจฉัยต่อไปว่า มีเหตุประกอบการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยหรือไม่ เห็นว่า จำเลยเป็นลูกจ้างของผู้เสียหายมีหน้าที่จำหน่ายตัวโดยสารให้แก่ลูกค้าและเก็บเงินจากลูกค้าเพื่อนำส่งให้แก่ผู้เสียหาย แต่จำเลยกลับอาศัยโอกาสที่มีตำแหน่งหน้าที่ดังกล่าว เอาเงินค่าจำหน่ายตัวที่ได้จากลูกค้าไม่นำส่งมอบให้แก่ผู้เสียหาย อันเป็นการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบสำหรับตนเองหรือผู้อื่น จำเลยอาศัยความไว้วางใจของผู้เสียหายกระทำความผิด พฤติการณ์แห่งคดีถือว่าเป็นเรื่องที่ร้ายแรง แม้จำเลยไม่เคยกระทำความผิดมาก่อนและมีภาระต้องอุปการะเลี้ยงดูบุตร ก็ยังไม่เป็นเหตุผลเพียงพอที่จะให้รับฟังเพื่อรอการลงโทษจำคุกให้จำเลยได้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิจารษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลย ข้อนี้ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน อนึ่ง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิจารษาให้จำคุกจำเลย 528 เดือน แต่ความผิดที่จำเลยกระทำมีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงเกินสามปีแต่ไม่เกินสิบปี จึงให้จำคุกเพียง 240 เดือน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 (2) นั้น เห็นว่า ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 บัญญัติว่า "เมื่อปรากฏว่าผู้ใดได้กระทำการอันเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ศาลลงโทษผู้นั้นทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป แต่ไม่ว่าจะมีการเพิ่มโทษ ลดโทษ หรือลดมาตราส่วนโทษด้วยหรือไม่ก็ตาม เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้ว โทษจำคุกทั้งสิ้นต้องไม่เกินกำหนดดังต่อไปนี้ (1)... (2) ยี่สิบปี สำหรับกรณีความผิดกระทงที่หนักที่สุดมีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงเกินสามปีแต่ไม่เกินสิบปี..." ดังนั้นที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 ลงโทษจำคุกจำเลย 240 เดือน นั้น ไม่ชอบด้วยกฎหมายดังกล่าว โดยต้องกำหนดโทษเป็นให้จำคุก 20 ปี ซึ่งปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้เอง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 แต่เมื่อโจทก์มิได้ฎีกาจึงไม่อาจลงโทษจำเลย 20 ปี ได้ เพราะจะเป็นการพิพากษาเพิ่มเติมโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195, 212 ประกอบมาตรา 225 พิจารษายิน

องค์คณะ

สุพิชญ์ กรอบคำ · ฉัตรชัย ไทรโชต · พัฒนไชย ยอดพยุง

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4992/2568>